

Szerkesztőségi iroda
 Sepsi-Szentgyörgyön
 Csiki-utca, Mathoeics-féle
 ház, hová
 a lap szellemi részét illető
 közlemények küldendők.

Kiadó hivatal:
BERNSTEIN MÁRK
 könyvnyomdájára
 hová a hirdetések és
 előfizetési pénzek
 bérmentesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap.
 A „Háromszéki háziipar-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lapotól
 csütörtökön és vasárnap.
ELŐFIZETÉSI FELTÉTEK
 Helyben házhoz hordva, vagy
 vidékre postán küldve
 Egész évre . . . 6 frt — kr.
 Fél évre . . . 3 frt — kr.
 Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.

Hirdetmények díja:
 3 hasábon petit-sorát, vagy
 annak helyéért 6 kr.
 Bélyegdíj külön 30 kr.
 Nyitótör sora 15 kr.

Kossuth levele

Helyfy Ignác országgyűlési képviselőhöz Budapesten.

Kossuth Lajos levele, mint a „F. H.” után mult számunkban előre jeleztük volt, megjelent. A nagy hazafi Helffy és társai által félrevezettetve, a honosítási törvény felett méltatlanul elérzékenyedve, „kitaszította” látja magát honfitársai köréből. A ki a honosítási törvény czélját tudja, az nem lát benne ily rosszakaratu czélzatokat; — Kossuth nagyon jól tudja ennek szükségességét s belátja annak cselszerűségét s hisszük, hogy ha azok, kikkel közelebbi levelezésben áll, ugy nem informálják őt, hogy az egész törvény „ő miatta” jött létre, — nem írta volna ezt a levelet.

A levél, melyet Helffyhez e tárgyban írt, a következő:

Collegno al Baraconne, 1879. nov. 19.

Kedves barátom!

Ön szives volt iratimnak saját alá rendezését magára vállalni; ámde azóta én egy lényeges változason mentem keresztül, a mire önnek talán kötelessége leend az olvasót figyelmeztetni.

Előbeszédemben és kiadandó iratomban én, mint a magyar nemzet tagja jelenek meg.

Sőt a külföld, kormányok és nemzetek benem a magyar nemzeti lét megtestesített eszméjévé válték találni.

E magyarsági minőséget az utóbbi napokban a magyar nemzet képviselői által megszavazott törvény anachronizmussá tette.

Azon magyar nép, melynek polgárokka emelkedésben egy kis részem nekem is volt, oly képviselőket választott magának, a kik elhatározták, hogy az, a ki magyarnak született ugyan, de tíz évig megbízás nélkül külföldön tartózkodik, magyar polgári minőségét elveszíti, hacsak haza nem megyen, hogy valamely község kötelékébe belépjen, vagy valamely osztrák-magyar konzulnál nem jelentkezik.

Hogy mi kár, baj, nehézség érthette volna Magyarországot, ha ily „kimagyarosító” törvény nem hozatik? — nem értem.

Hogy mi haszna lett belőle, vagy miként felel meg a kor kulturális igényeinek az által, hogy ily törvényt hoz? — ezt még kevésbé értem.

Hogy a szabad angol ember a középkor homályában tévelyeg, mivelhogy azt, hogy ő angol ember, s mert angol, hát angol polgár, oly veleszületett jognak (inborn right) tartja, melyet töle senki a világon el nem vehet: azt legkevésbé értem; hanem azt tudom, hogy ha angol embernek ilyest mondana, azt kapná válaszul, hogy öltönn szőr-zsákok, hintsen port, hamut fejére és menjen vezekelni, mert káromkodott isten, a természet és a kultúra ellen.

Hanemhát a törvény megszavaztatott.

Én harmincz éve vagyok külföldön és bizony nem az osztrák-magyar kormány megbízásából.

Én Magyarország jelen állapotát jogszerűnek el nem ismerem: mert a magyar nemzet elidegeníthetlen lét-jogába ütközik.

Közégy kapcsolatba hát nem léphetek, mert ez által oly alattályi viszonyba lépnek, mely nemzeti jogérzetemmel ellenkezik.

Osztrák konzulnál természetesen nem jelentkezhetem, mert annak hatóságát magam felett el nem ismerem.

Apostata-vá nem leszek.

Tehát én és fiam a kitaszítottak közé tartozunk.

Még néhány magyarral az egyedüli emberek vagyunk a kerék világon, a kik nemzet tagjai nem vagyunk. A világ páriái vagyunk.

„Consummatum est.”

Tudomásul vesszük.

Fiaim, kik előtt még egy élet áll, miután annak jobb részét hazaszeretetből a gályarabokkal

egy lábon, azaz polgári jog nélkül elvesztegettek — fiam gondoskodni fognak, gondoskodniok kell magukról, hogy világpariák ne maradjanak.

Én az maradok.

Ihát kérem figyelmeztesse irataim olvasóit (ha lesznek olvasói!), a hol ez iratokban velem mint „magyarral” találkozunk, — olvassák elébe ez szót: „volt”, vagy ez szót: „kitaszított.”

Különb, a mi eltem czélját és szívem érzelmeit illeti, vagyok ma, a mi tegnap voltam és leszek a számomra kimért holnapon át, a mi ma vagyok.

Az anyai kebelről való eltasztást a változhatlan fiúi szeretet hűségével fogom viszonozni — mind halálomig.

Szíves üdvözléttel, barátja

Kossuth Lajos.

A háromszék barczasági vicinális vasút előmunkálataira Schweinitz Gyula grófnak sikerült Brassó kiváló pénzintézeteti és czéjeje által már is szép összeget előjegyeztetni. A lapunkhoz beklüdtött névsor szerint a következő aláírástok tettek: *Czell Frigyes és fia* 300 frt, *Kammer & Jekelius* 100 frt, *Stannescu* 200 frt, *G. Joanides* 200 frt, *Anast. J. Sofron* 100 frt, *Hessheimer Adolf* 100 frt, *J. Quidner* 50 frt, *„Erdővidéki bányatársulat”* 100 frt, *László M.* 50 frt, *„Első erdélyi bank”* 200 frt. *Összesen 1400 frt o. e.*

A gróf ur lapunkhoz intézett levelében köszönetét fejezi ki a nagyon tisztelt aláíróknak, a kik ezen nemes felajánlással nemcsak saját érdekökben tettek, hanem a közjó előmozdítása körül is érdemet szereztek egyuttal.

Az előmunkálatok költségei azonban nagyobb összeget igényelnek, hogysem az említett előjegyzések összegével készen lenne az alapösszeg. Ugy véljük, hogy a maga helyén van, ha kérésünkkel

A „Nemere” tárczája.

Nápolyi Endre balladája.

— Írta ARA Y JÁNOS. —

„Mit köztögetsz, mit fonsz selyem-arany-szállal
 Én szép feleségem, Johanna királyné?”
 „Neked, uram, látod, himezek palástot
 Koronázó napra: zsinórt verek arra.”
 Mosolyog az aszony, de csa’ szem” szája.
 „Endre fiam, félek: gonosz itt a lék”
 Gyanus szeretet az, soha se visz jóra:
 Nápolyba, vitézek! boszúra, boszúra!”

„Fiam, édes Endrém! nincs e dolog rendén:
 Jer vissza hazádba, szép Magyarországra.”
 „Nem, anyám: meghalnék, szívem megszakadna:
 Szeret is Johanna, mint a maga lelkét:
 Himezte palástom selyem-arany szállal,
 Rá mentekötöt is gyenge tiz ujjával.”
 Himes szeretet az, soha se visz jóra:
 Nápolyba magyarok! boszúra, boszúra!”

Búcsút veve anyja, Erzsébet királyné:
 „Ime, az újodra köves arany gyűrű,
 Felvonom azt mindjárt: s méreg, acél nem jár:
 Ösz remete adta, pápa megáldotta.”
 „Lakó! is hát nekem, asszony feleségem,
 Mint, ki az udvarnál gonosz ellenségem!”
 Bolond hűbőség az, soha se visz jóra:
 Nápolyba, vitézek! boszúra, boszúra!”

Kulcsos Averszához, dalás nagy garral,
 Az egész udvarral, megv Endre vadászai.
 Fogadát ott sokszor jegyi szállására,
 Lakona, hálás, egy régi kolostor.
 „Édes uram, most is ott legyen a háladó,
 Veti azt Endrénkre a sok lesben álló.
 Rettenetes éj ez, sohse’ virrad jóra:
 Nápolyba, magyarok! boszúra, boszúra!”

Meghitt kamarása szólítja ki Endrét
 Éjféli órában, felesége mellől:
 Nosza csak rátamad kívül a zivány had,
 Megfojtani kézzel, máskép sohse’ vész el,
 Lehánnya magáról gyilkosait karja,
 S hogy nyitni akarja, nem nyílik az ató.
 Áruló szeretet soha se visz jóra:
 Nápolyba, vitézek! boszúra, boszúra!”

Másnap egész udvar régi kolostorbul
 Vigan haza fordul palotás Nápolyba:
 Szép Endre királyt holtan, temetetlen
 Leli majd a kertben, a ki életb’ rányit:
 Sboritva nyakára egy drága zsinór: van
 Zöld selyem fonálból, fényes arany szállból.
 Gyilkos szeretet volt, büra vive, büra:
 Nápolyba, magyarok! vérbéli boszúra!

A divat.

3 ik Folytatás.

A tizenegyedikől a tizenötödik századig terjedő korszak az átalakulás, a felvilágosultság kezdetének korszaka. Ezen időszaknak már kezdetén Franciaország adta Európának a „ton”-t s ettől kezdve a francia divatnak utánzását találjuk mindenhol, s csak ritkán akadhatni a nemzeti jelleg kifejezésére, kivéve az alsóbb néposztályokat.

A lovagok kifejlődésével, a tornák és lovagjátékok divatba jöttével érték el a nők a ragyogás tetőpontját. A lovag semmit sem mondott, semmit sem tett olyat, a minek vonatkozása ne lett volna a nőkre; ezért nevezték magukat a lovagok a „szerelem szolgá”-nak, „Serveurs ou servants d’Amour.” Nem egyszer volt eset rá, hogy a választott hölgy lovagját egy kis láncon vezette a küzdőterre.

Az udvari fény kitejlődésével a leggdagabb és legnemesebb családok oda vonultak s legfőbb örömeiket találták abban, hogy egymást felülmulják pompában. Medicis Katalin környezetében 700 udvarhölgy volt s többé kétségbe sem lehetett vonni, hogy Franciaország és a francia udvar áll legelőli a galanteriában.

A germán vagy az ó-európai népek abban különböztek a többiektől, hogy leggyorsabban változtatták öltözetük alakját és anyagát, a minek oka részben a szabadságban lehető fel, részben pedig abban, hogy hadjárataiban sok új, idegen dolgot ismertek meg, a mit magukkal hoztak. Ha sonló hatással volt az idegen sergek, és kereskedők átvonulása.

A divat azonban még nem volt általános,

minden országnak, minden tartománynak megvolt a maga divatja, mignem a divat privilegizált szülőhelyévé lett Páris. Megjegyezhetjük még, hogy a férfidivat gyorsabban változott, mert a férfiak többet utaztak idegen helyeken.

A francia udvar nemcsak az öltözékre nézve szolgált ezentul mintaképül, hanem a butorzatot, az építkezést, a társadalmi intézményeket is innen vették át. A ruházat drágaságára és tömegére nézve örült versenyt fejtettek ki: divatba jöttek a rövid ruhák, a magas süvegek s a hirhedt hosszú orru cipők a melyek ellen még az egyházi átok villámai is fel-felcizkáltak. — A burgundi udvar egy keresztes alkalmáig 500 nemest öltöztetett bársonyba s ajándokul mindenik három soros aranyláncot kapott. Divattálmányaikról híresek Medicis Katalin s két leánya Erzsébet spanyol királyné, II. Fülöp neje és Navarrai Margit. A női ruhák gyakran arany és ezüstszövetekből készültek. Hogy a nők közt magasságra nézve nagy különbség ne legyen: a selyem cipőket — chausure — hol sarok nélkül, hol araszos sarokkal látták el.

Egészen különleges volt a spanyol nők divata, mely legkevésbé volt álvatve változósnak. A nők rangkülönbség nélkül festettek nemcsak az arcot, hanem fület, kezét, vállat és homlokot. A ruha elől egészen zárt volt, drágakövekből készült gombokkal összeszoritva, a hátan azonban mélyen ki volt vágva. Ezen öltöny oly hosszú volt, hogy a lábukat tökéletesen elfedte; följeje hosszú mantilla jött. Az ékszerek ép oly nehézkedek voltak, mint a ruha. Az öv pénzdarabokból és ereklyékből állott s mellette minden spanyol nő derekán valamelyek ehajzái rend gyapuzsinórája volt meg erősítve. A gy drágaköves tükkel volt tele, s a természetes felett álbaját viseltek. Minél előkelőbb volt valamely nő, annál nagyobb pápaszem csillogott az orrán.

XIV. Lajos alatt egész Európa társadalmi élete a párisi után indult, mely telve volt a legrikítóbb ellentétekkel. Egyetlen udvarnál sem